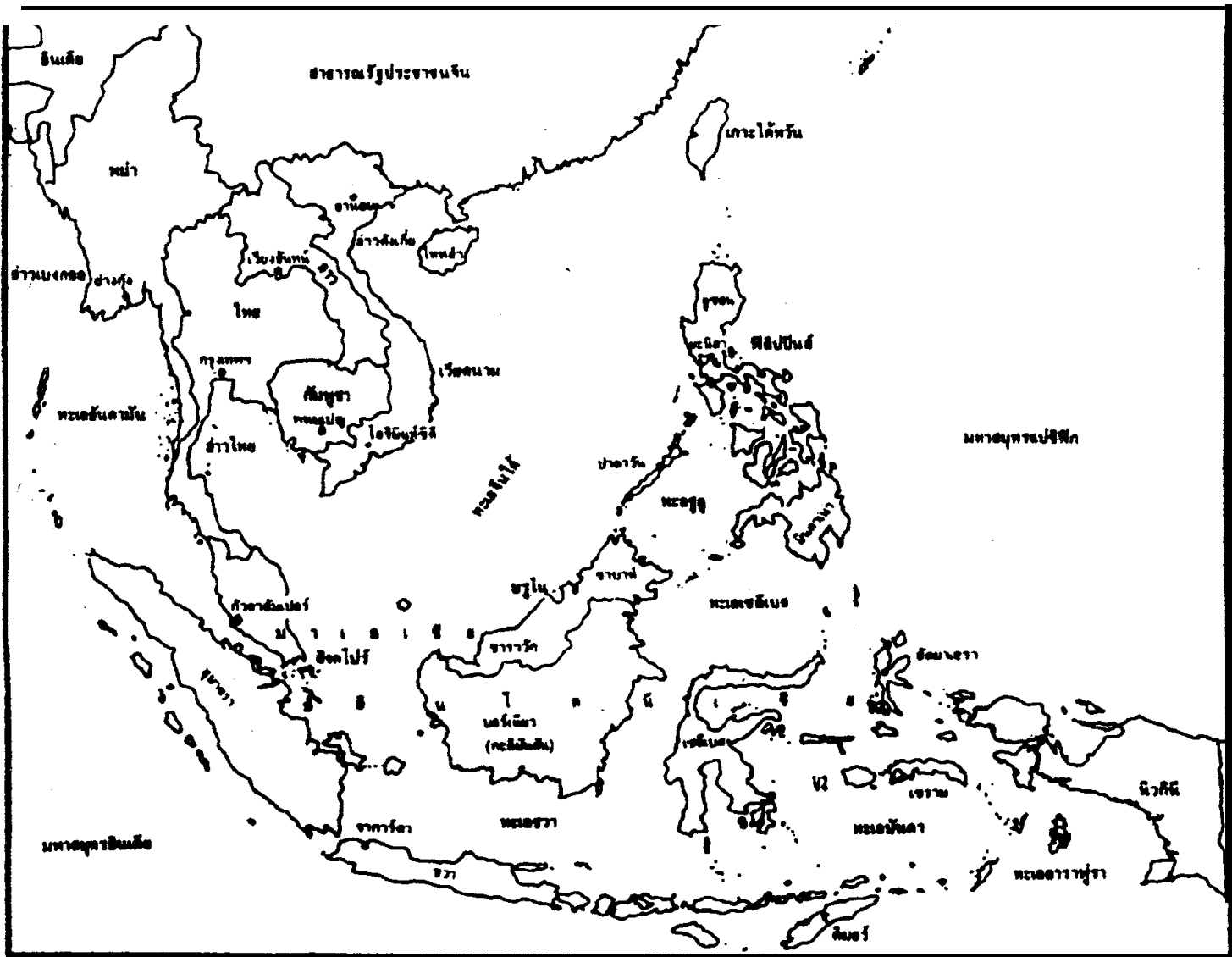

ภาคผนวก

ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อประเทศ	เมืองหลวง	เนื้อที่ (ตาราง กม.)	ประชากร	เอกราช	ประชากร ว่านออก เขียนได้ (ร้อยละ)	รายได้เฉลี่ย ต่อปี (1996)
1. ประเทศไทย (ราชอาณาจักรไทย) Thailand : Kingdom of Thailand	กรุงเทพ มหานคร	513,000	59,800,000 (1996)		94	\$2,900 76,850 บาท
2. ประเทศมัลดีฟ (สาธารณรัฐมัลดีฟ) Republic of Maldives	มาเล	298	270,758	1965	93 (1991)	
3 ประเทศลาว (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว) Laos : Lao People's Democratic Republic	เวียงจันทน์	236,800	4,975,772	1954	57 (1995)	\$ 325 (8,700 บาท)
4. ประเทศเวียดนาม (สาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม) Vietnam : Socialist Republic of Vietnam	ฮานอย	322,000	73,976,973	1954	94 (1994)	\$ 250
5. ประเทศอินเดีย Republic of India	นิวเดลี	3,275,198	952,107,694	1947	52 (1994)	\$330 (1991,
6. ประเทศอินโดนีเซีย สาธารณรัฐอินโดนีเซีย Indonesia : Republic of Indonesia	จาการ์ตา	1,948,000	206,611,600	1945	84 (1993)	\$ 1,086 (29,000 บาท)

ข้อมูลการไปศึกษาต่อสาธารณรัฐอินเดีย (Republic of India)

สภาพโดยทั่วไป

สาธารณรัฐอินเดีย ตั้งอยู่ในเขตเอเชียใต้ นับเป็นประเทศที่ใหญ่อันดับ 7 ของโลก มีอาณาเขตติดกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เนปาล ภูฏาน ปากีสถาน บังกลาเทศ พม่า และมหาสมุทรอินเดีย

ภูมิอากาศ แบ่งออกเป็น 3 ฤดู โดยฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - กุมภาพันธ์ ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม - มิถุนายน และฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม - ตุลาคม และโดยที่อินเดียเป็นประเทศที่กว้างใหญ่ไพศาล สภาพภูมิอากาศในเขตต่าง ๆ โดยเฉพาะเขตเหนือและเขตใต้มีลักษณะแตกต่างกัน

ภาษาที่ใช้ติดต่อในอินเดีย นับได้ถึง 1,652 ภาษา แต่ตามรัฐธรรมนูญของอินเดีย ถือว่าภาษา Hindi และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อทางราชการโดยทั่วไป

1. ระบบการศึกษา

ระบบการศึกษาในสาธารณรัฐอินเดีย แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1.1 ระดับอนุบาล (Kindergarten) เป็นการศึกษาในระดับเด็ก ที่มีอายุระหว่าง 3 - 5 ปี ซึ่งไม่ใช่ภาคบังคับ แต่เพื่อเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเข้ารับการศึกษาระดับประถมศึกษา

1.2 ระดับประถมศึกษา (Primary Education) เป็นการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งรัฐบาลอินเดีย กำหนดไว้สำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี อายุเฉลี่ยของเด็กที่เรียนในชั้นนี้ระหว่าง 6 - 10 ปี หรือ 6 - 11 ปี หลักสูตร 5 - 6 ปี (grade 1 - 6)

1.3 ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education) แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1.3.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (High School Education) สำหรับนักเรียนอายุระหว่าง 11 - 14 ปี หรือ 11 - 15 ปี กำหนดระยะเวลาศึกษาไว้ 4 - 5 ปี (grade 6 - 10 หรือ grade 7 - 10) เมื่อนักเรียนสอบผ่านจะได้รับ Secondary School Certificate

1.3.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Higher School Education) สำหรับนักเรียนอายุระหว่าง 16 - 17 ปี กำหนดระยะเวลาศึกษาไว้ 2 ปี (grade 11 - 12) เมื่อนักเรียนสอบผ่านระดับนี้จะได้รับ Higher Secondary Education Certificate หรือ Senior School Certificate

รวมระยะเวลาศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็น 10 + 2 ปี หรือ 12 ปี (grade 1 - 12) เมื่อนักเรียนจบ grade 12 แล้วหากประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาจะต้องสอบผ่าน Public Exam ซึ่งดำเนินการโดย Board of Education ของรัฐแต่ละรัฐ

สำหรับนักเรียนไทยที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จากประเทศไทย เทียบได้เป็น grade 12 และในการสมัครเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของอินเดียนั้น ไม่ต้องสอบ Public Exam ทางมหาวิทยาลัยจะพิจารณารับเข้าเรียนโดยดูคะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรของนักเรียนจาก Transcript เท่านั้น

1.4 ระดับอาชีวศึกษา (Vocational Education)

การศึกษาในระดับนี้จัดขึ้นสำหรับผู้ที่มีความถนัดทางช่างฝีมือหรือวิชาชีพเฉพาะทาง ซึ่งไม่ประสงค์หรือไม่สามารถศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาที่เปิดสอนได้แก่ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทย์ ช่างก่อสร้าง ช่างเครื่องยนต์ การบัญชี เลขานุการ ฯลฯ ซึ่งดำเนินการโดยรัฐบาลและเอกชน หลักสูตรระยะสั้น 6 - 12 เดือน หลักสูตรระยะยาว 2 - 4 ปี ผู้ที่จบ grade 10 มีสิทธิเข้าศึกษาได้ แต่โรงเรียนเหล่านี้จะใช้ภาษาท้องถิ่นคือภาษาฮินดี (Hindi) ในการเรียนการสอน ดังนั้นนักเรียนไทยจึงไม่นิยมไปศึกษาระดับนี้

1.5 ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

มหาวิทยาลัยในอินเดียเป็นของรัฐทั้งสิ้น แต่ละมหาวิทยาลัยประกอบด้วย College มากมาย College บางแห่งเป็นของเอกชนซึ่งอยู่ในความควบคุมทั้งด้านหลักสูตรการศึกษาและการสอบไล่มหาวิทยาลัย กล่าวคือ เมื่อสิ้นปีการศึกษามหาวิทยาลัยก็จะจัดสอบและประกาศปริญญาแก่ผู้สอบได้ การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีดังนี้คือ

1.5.1 **ระดับปริญญาตรี (Bachelor's Degree)** หลักสูตรปริญญาตรีโดยทั่วไป กำหนดระยะเวลาศึกษาไว้ 3 ปี ซึ่งได้แก่ ปริญญาตรี ทางศิลปศาสตร์ (B.A.) วิทยาศาสตร์ (B.Sc.) พาณิชยศาสตร์ (B.Com) เกษษศาสตร์ (B.Pharm บางแห่ง 4 ปี) แต่ยังมีหลักสูตรปริญญาตรีที่กำหนดจำนวนปีการศึกษาแตกต่างจากนี้คือ

- ปริญญา 4 ปี ได้แก่ สาขาวิชาทันตแพทย์ พยาบาล วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และ เกษษศาสตร์ (บางมหาวิทยาลัย)

- ปริญญา 5 ปี ได้แก่ สัตวศาสตร์ สถาปัตยกรรม และศิลปกรรมศาสตร์

- หลักสูตรปริญญาตรี บางหลักสูตรต้องสำเร็จปริญญาตรีบางสาขามาก่อนแล้วมาต่อหลักสูตรเหล่านี้อีก 3 ปี ได้แก่ หลักสูตรนิติศาสตร์ (LL.B) และสำหรับการศึกษา (B.Ed) และพลศึกษา (B.P.Ed) เรียนต่ออีก 1 ปี

- หลักสูตรแพทยศาสตร์ กำหนดระยะเวลาศึกษา 4 1/2 ปี หลังจากศึกษา Pre-Medical Program (หลักสูตร 1 ปี) และต้องฝึกงาน (Internship หรือ Housemanship) อีก 1 ปี รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 6 1/2 ปี

1.5.2 ระดับปริญญาโท (Master's Degree) หลักสูตรปริญญาโท ประมาณ 2 ปี ต่อจากปริญญาตรี ยกเว้นสาขาวิชาการศึกษา (M.Ed) และพลศึกษา (M.P.Ed) ซึ่งกำหนดระยะเวลาศึกษาไว้ 1 ปี ต่อจากระดับปริญญาตรี

1.5.3 ระดับ Master of Philosophy (M. Phil)

เป็นการศึกษาในระดับก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาเอก ซึ่งกำหนดระยะเวลาศึกษา 1 ปี เป็นการศึกษาทั้ง Course Work และเขียน Thesis ด้วย มหาวิทยาลัยบางแห่งได้กำหนดให้นักศึกษาต้องได้รับ M.Phil ก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาเอก

1.5.4 ระดับปริญญาเอก (Doctoral Degree)

หลักสูตรปริญญาเอกประมาณ 2 - 3 ปี สำหรับการเรียนการสอนนั้นสถานศึกษาบางแห่งกำหนดให้เรียน Course Work และเขียน Thesis แต่บางแห่งให้ทำ Research ตามหัวข้อที่อาจารย์ที่ปรึกษาอนุมัติเท่านั้น

2. ภาคการศึกษา

ในสาธารณรัฐอินเดียภาคการศึกษาสำหรับนักเรียนในโรงเรียนและนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะไม่เหมือนกัน และการเปิดเรียนของแต่ละโรงเรียนอาจแตกต่างกันตามสภาพของภูมิภาคที่โรงเรียนตั้งอยู่ ซึ่งบางโรงเรียนอาจเปิดเร็วหรือช้ากว่าที่กำหนดนี้

ภาคการศึกษาของโรงเรียนต่าง ๆ

ภาคแรก ประมาณเดือนเมษายน - กรกฎาคม

ภาคสอง ประมาณเดือนสิงหาคม - ตุลาคม

ภาคสาม ประมาณเดือนตุลาคม - ธันวาคม

ภาคการศึกษาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

ภาคแรก ประมาณเดือนกรกฎาคม - ธันวาคม

ภาคสอง ประมาณเดือนมกราคม - พฤษภาคม

3. งบประมาณค่าใช้จ่าย

นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนประจำ ค่าใช้จ่ายรวมประมาณปีละ 40,000 - 70,000 รูปี
นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ค่าใช้จ่ายประมาณปีละ 31,000 - 47,000 รูปี (ไม่รวมค่าเครื่อง
แต่งกาย และค่าใช้จ่ายระยะแรกเดินทางไปศึกษา) ดังปรากฏในรายละเอียดงบประมาณ
ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในสาธารณรัฐอินเดีย

4. การสมัครสถานศึกษา

เอกสารที่ใช้ในการสมัครสถานศึกษาได้แก่

4.1 หลักฐานการศึกษาภาษาอังกฤษต้นฉบับ (Official Transcript) จำนวน 1 ฉบับ

- สำหรับผู้ไปศึกษาระดับมัธยมศึกษา ใช้ Transcript ของชั้นประถมศึกษา
- สำหรับผู้ไปศึกษาระดับปริญญาตรี ใช้ Transcript ของชั้น ม.4 -ม.6 หรืออาชีวศึกษา
- สำหรับผู้ไปศึกษาระดับปริญญาโท ใช้ Transcript ของปริญญาตรี
- สำหรับผู้ไปศึกษาระดับปริญญาเอก ใช้ Transcript ของปริญญาตรีและปริญญาโท

4.2 หนังสือรับรองจากอาจารย์ใหญ่อนุมัติให้นักเรียนย้ายโรงเรียนได้ (Migration Certificate) จำนวน 1 ฉบับ บางแห่งต้องการสำหรับผู้ที่จะไปเรียนต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

4.3 ใบรับรองความรู้ภาษาอังกฤษหรือใบแจ้งผลการสอบภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ

4.4 ภาพถ่ายหนังสือเดินทางเฉพาะหน้าที่มีชื่อ, รูป และวันเดือนปีเกิด จำนวน 1 ฉบับ

4.5 รูปถ่ายนักเรียนขนาด 2 นิ้ว ประมาณ 5 รูป

การสมัครเข้าศึกษาวิชาชีพประเภทที่กำหนดโควตา

วิชาชีพที่กำหนดโควตาได้แก่ แพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตร-
ศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ รัฐบาลอินเดียอนุญาตให้นักเรียนต่างชาติเข้าศึกษาในประเทศอินเดียใน
สาขาดังกล่าว โดยจำกัดจำนวนผู้เข้าศึกษา นักเรียนไทยที่ประสงค์จะศึกษาวิชาดังกล่าวมาแล้ว ต้องยื่น
เรื่องราวผ่านสถานทูตอินเดีย หรือขออยู่ในความดูแลของ ก.พ.แล้ว สำนักงาน ก.พ.ยื่นสมัครต่อ
หน่วยงานที่รับผิดชอบของรัฐบาลอินเดีย ภายในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ของทุกปี

5. การขอฝากนักเรียนไว้ในความดูแลของ ก.พ.

5.1 ประเภทนักเรียนที่ขอให้สำนักงาน ก.พ. จัดหาสถานศึกษาให้ ต้องนำเอกสารเกี่ยวกับผู้ฝากและนักเรียนมาพร้อมเอกสารของ ก.พ. ที่ได้รับไปดังนี้คือ

5.1.1 เตรียมเอกสารการทำสัญญาตามระเบียบการขอฝากนักเรียนไว้ในความดูแลของ ก.พ. (ทุนส่วนตัว) และกรอกแบบฟอร์มขอฝาก (รับได้จากเจ้าหน้าที่)

5.1.2 รูปถ่ายนักเรียน ขนาด 2 นิ้ว จำนวน 7 รูป

5.1.3 หลักฐานการศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ (Transcript of Records) ของสถานศึกษา แสดงพื้นความรู้ของนักเรียน มีรายละเอียดวิชาที่เรียน และคะแนนที่ได้รับจำนวน 6 ชุด (ต้นฉบับ 1 ชุด ภาพถ่าย 5 ชุด)

ผู้สำเร็จประถมศึกษา	นำส่ง	ป.1 - ป.6
ผู้สำเร็จ ม.3	นำส่ง	ม.1 - ม.3
ผู้สำเร็จ ม.6	นำส่ง	ม.4 - ม.6
ผู้สำเร็จอาชีวศึกษา	นำส่ง	ชั้นอาชีวศึกษาปีที่ 1 - 3
ผู้สำเร็จอนุปริญญา	นำส่ง	อาชีวศึกษาปีที่ 1 - 3
ผู้สำเร็จปริญญาตรี	นำส่ง	ปริญญาตรี
ผู้สำเร็จปริญญาโท	นำส่ง	ปริญญาตรีและปริญญาโท

สำหรับผู้จบ ม.6 หรืออาชีวศึกษาให้นำหลักฐานการศึกษา (Transcript of Records) และใบ ร.บ. พร้อมแบบฟอร์มคำขอ (รับได้จากเจ้าหน้าที่ ก.พ.) ไปยื่นต่อสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ หรือกรมอาชีวศึกษา หรือกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวจะเป็นผู้ออกหนังสือรับรองสถานศึกษาที่นักเรียนสำเร็จการศึกษาเป็นภาษาอังกฤษให้

5.1.4 หนังสือรับรองจากอาจารย์ใหญ่อนุมัติให้นักเรียนย้ายโรงเรียนได้ (Migration Certificate) บางแห่งต้องการสำหรับผู้ที่จะไปเรียนต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 6 ฉบับ (ต้นฉบับ 1 ภาพถ่าย 5)

5.1.5 ใบรับรองความรู้ภาษาอังกฤษ หรือใบแจ้งผลการสอบภาษาอังกฤษ (ถ้ามี) จำนวน 6 ฉบับ (ต้นฉบับ 1 ภาพถ่าย 5)

5.2 ประเภทนักเรียนที่มีสถานศึกษาในอินเดียตอบรับเข้าศึกษาแล้ว (นักเรียนที่หาโรงเรียนมาเอง) ให้นำเอกสารต่อไปนี้มา

5.2.1 เตรียมเอกสารการทำสัญญาตามระเบียบการขอฝากนักเรียนไว้ในความดูแลของ ก.พ. (ทุนส่วนตัว) และกรอกแบบฟอร์มขอฝาก (รับได้จากเจ้าหน้าที่)

5.2.2 รูปถ่ายนักเรียนขนาด 2 นิ้ว จำนวน 5 รูป

5.2.3 หนังสือตอบรับของสถานศึกษา จำนวน 4 ชุด (ต้นฉบับ 1 ชุด ภาพถ่าย 3 ชุด)

5.2.4 ภาพถ่ายหลักฐานการศึกษาขั้นสุดท้ายเป็นภาษาอังกฤษ (Transcript of Records) จำนวน 2 ชุด

5.3 ประเภทนักเรียนที่ศึกษาอยู่แล้วในอินเดีย ภายหลังจากขอฝากอยู่ในความดูแลของ ก.พ. ให้นำเอกสารต่อไปนี้มา

5.3.1 เตรียมเอกสารทำสัญญาตามระเบียบการขอฝากนักเรียนไว้ในความดูแลของ ก.พ. (ทุนส่วนตัว) และกรอกแบบฟอร์มขอฝาก (รับได้จากเจ้าหน้าที่)

5.3.2 รูปถ่ายนักเรียนขนาด 2 นิ้ว จำนวน 2 รูป

5.3.3 ภาพถ่ายหลักฐานการศึกษาชุดล่าสุดเป็นภาษาอังกฤษ (Transcript of Records) จำนวน 2 ชุด

5.3.4 ภาพถ่ายหนังสือเดินทาง (Passport) จำนวน 2 ชุด

5.3.5 ภาพถ่ายใบเสร็จรับเงินค่าเล่าเรียน (ถ้าชำระแล้ว) จำนวน 3 ชุด

5.3.6 ภาพถ่ายหนังสือตอบรับสถานศึกษา จำนวน 2 ชุด

หลังจากที่ผู้ฝากทำสัญญาเรียบร้อยแล้ว สำนักงาน ก.พ. จะส่งสัญญา ไปให้นักเรียน ลงนาม ณ สาธารณรัฐอินเดีย เมื่อได้มีการอนุมัติรับฝากไว้ในความดูแลหลังจากได้รับสัญญานักเรียน คืนมาแล้ว จะขอให้ผู้ฝากส่งเงินค่าใช้จ่ายของนักเรียนงวดแรก จากนั้นจึงจะสามารถดำเนินการต่าง ๆ ให้นักเรียนได้

6. การขอวีซ่าไปศึกษา ณ สาธารณรัฐอินเดีย

ผู้ประสงค์จะขอวีซ่า ณ สาธารณรัฐอินเดีย จะต้องเป็นผู้ที่สถานศึกษา ณ สาธารณรัฐอินเดีย
ตอบรับเรียบร้อยแล้วในการขอวีซ่านักเรียนจะต้องไปขอแบบฟอร์มคำร้องขอวีซ่าพร้อมทั้งกรอกราย
ละเอียดให้เรียบร้อย และยื่นต่อเจ้าหน้าที่แผนวีซ่า สถานทูตอินเดีย เลขที่ 46 สุขุมวิท 23 (ซอย
ประสานมิตร) กรุงเทพฯ 10110 โทร. 2580300 - 6 Fax. 2584627 ระหว่างเวลา 09.00 - 12.00 น. ใน
วันจันทร์ - วันศุกร์

สำหรับเอกสารต่าง ๆ ที่ใช้ในการยื่นคำร้องขอวีซ่า มีดังนี้

1. หนังสือเดินทาง
2. แบบฟอร์มคำร้องขอวีซ่า
3. รูปถ่าย 2 รูป ขนาด 2 นิ้ว
4. หนังสือตอบรับของสถานศึกษา พร้อมภาพถ่าย 2 ฉบับ
5. หนังสือรับรองว่าอยู่ในความดูแล ก.พ. พร้อมภาพถ่าย 2 ฉบับ
(ในกรณีที่นักเรียนอยู่ในความดูแลของ ก.พ.)
6. ค่าธรรมเนียม ประมาณ 1,300 บาท ต่อปี

7. เรื่องอื่นๆ

7.1 สุขภาพและอนามัยของนักเรียนที่จะไปศึกษา

เนื่องจากสภาพแวดล้อม ความเป็นอยู่และอาหารการกินในสาธารณรัฐอินเดีย แตกต่างจาก
ประเทศไทยมาก นักเรียนที่ไปศึกษา ณ ประเทศนี้ ซึ่งมีสุขภาพไม่แข็งแรงพอ มักจะประสบปัญหา
เรื่องโรคร้ายไข้เจ็บอยู่เสมอ บางรายถึงกับป่วยเป็นโรคติดเชื้อ ไวรัสลงตับ ต้องยุติการศึกษาเพื่อกลับ
มารับการรักษาตัวในประเทศไทย ฉะนั้น ผู้ที่สนใจจะไปศึกษา ณ ประเทศนี้ จึงควรระมัดระวัง
สุขภาพและตระหนักเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย และโดยที่สำนักงาน ก.พ.เป็นห่วงใยนักเรียนที่ผู้ปกครอง
ฝากไว้ในความดูแลของ ก.พ.ว่าสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจจะสมบูรณ์และแข็งแรงเพียงพอที่จะ
ดำเนินชีวิตระหว่างที่ศึกษาอยู่ ณ สาธารณรัฐอินเดียได้มากนักน้อยเพียงใด และก็เพื่อเป็นประโยชน์ของ
นักเรียนเองด้วย จึงได้กำหนดให้นักเรียนทุนส่วนตัวทุกรายผ่านการตรวจร่างกายและอนามัยจากคณะ
กรรมการแพทย์ ก.พ.ก่อนที่จะออกเดินทางไปศึกษา

7.2 สภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนไทย

ความเป็นอยู่ของนักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สู้จะสะดวกสบายนัก เพราะต้องเผชิญกับปัญหาทั้งด้านอาหาร, ที่พัก และอากาศ นักเรียนจะต้องมีความอดทนและตั้งใจจริงในการศึกษาจึงจะประสบความสำเร็จ

ที่พัก แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- 1) หอพักของสถานศึกษา
- 2) ห้องพักในครอบครัวชาวอินเดีย
- 3) บ้านเช่า

อาหาร นักเรียนไทยที่ไปอินเดียใหม่ ๆ มักประสบปัญหาเรื่องอาหาร กล่าวคือ หากพักในหอพักของสถานศึกษา นักเรียนจะมีปัญหาในเรื่องที่ไม่สามารถรับประทานอาหารพื้นเมืองที่ทางหอพักจัดให้ การประกอบอาหารในหอพักถือว่าผิดระเบียบ จึงต้องเช่าที่พักนอกสถานศึกษา เพื่อปรุงอาหารเอง การซื้ออาหารแบบไทยหรือแบบที่มีใช้อาหารแบบอินเดียต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ฉะนั้น ควรเตรียมอาหารแห้งและเครื่องปรุงรสต่าง ๆ ไปด้วยก็จะดี

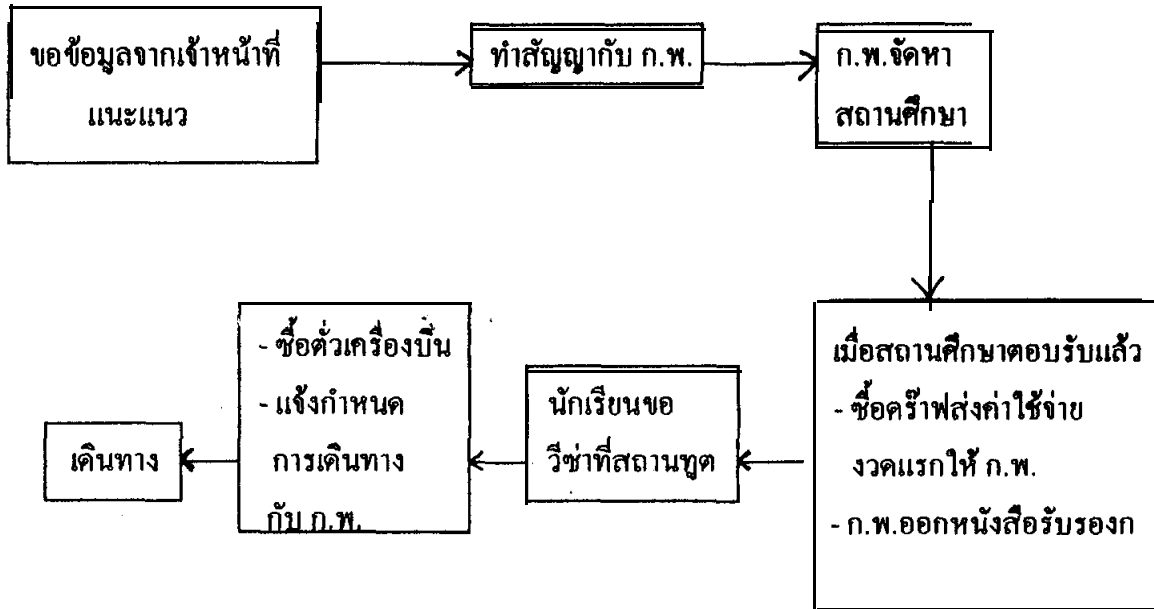
อากาศ

ภาคเหนือ เหนือเมืองจันดิการ์ขึ้นไป อากาศหนาวเกือบตลอดปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูหนาว อากาศหนาวจัด หิมะตก

ภาคกลาง ในฤดูร้อนอากาศร้อนจัด อุณหภูมิอยู่ระหว่าง 35 - 48°C ในฤดูหนาว อากาศหนาวจัด อุณหภูมิต่ำถึง 2°C

ภาคใต้ ภูมิประเทศแถบนี้ส่วนใหญ่ติดกับทะเล อากาศจึงไม่ร้อนหรือหนาวมากนัก แต่ในฤดูฝน ฝนตกชุก

สรุปขั้นตอนการ ไปศึกษาต่อ ณ สาธารณรัฐอินเดีย

กลุ่มแนะแนวการศึกษา

ส่วนการศึกษาและฝึกอบรมในต่างประเทศ

สำนักงาน ก.พ.

กรกฎาคม 2536

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่ายของนักเรียนที่ศึกษาวิชาในประเทศอินเดีย

ตั้งแต่ 1. กรกฎาคม 2538 เป็นต้นไป

1. นักเรียนที่ศึกษา ณ เมืองเดลี, บอมเบย์ และปูนา

ค่าใช้จ่ายประจำเดือน	ปีละ	66,000.-	รูปี
	(เดือนละ	5,500.-	รูปี)
ค่าเล่าเรียนตามที่จ่ายจริง	ปีละ	1,800.-	รูปี
ค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษา	ปีละ	1,900.-	รูปี
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดและค่าส่งเงินทางไปรษณีย์	ปีละ	500.-	รูปี
เงินชดเชยค่าใช้จ่ายในการดูแลนักเรียน	ปีละ	<u>1,800.-</u>	รูปี
	รวมปีละ	<u>72,000.-</u>	รูปี

หมายเหตุ ศึกษาที่ UNIVERSITY OF DELHI ค่าเล่าเรียน-ระดับปริญญาตรี ปีละ 6,500.- รูปี
และ - ระดับสูงกว่าปริญญาตรี ปีละ 8,100.- รูปี

2. นักเรียนที่ศึกษา ณ เมืองมาครัส จันติกา บาโรคา และกัลกัตตา

ค่าใช้จ่ายประจำเดือน	ปีละ	52,800.-	รูปี
	(เดือนละ	4,400.-	รูปี)
ค่าเล่าเรียนตามที่จ่ายจริง	ปีละ	1,800.-	รูปี
ค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษา	ปีละ	1,900.-	รูปี
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดและค่าส่งเงินทางไปรษณีย์	ปีละ	500.-	รูปี
เงินชดเชยค่าใช้จ่ายในการดูแลนักเรียน	ปีละ	<u>1,800.-</u>	รูปี
	รวมปีละ	<u>58,800.-</u>	รูปี

3. นักเรียนที่ศึกษา ณ เมืองอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวในข้อ 1 และ 2

ค่าใช้จ่ายประจำเดือน	ปีละ	42,000.-	รูปี
	(เดือนละ	3,500.-	รูปี)
ค่าเล่าเรียนตามที่จ่ายจริง	ปีละ	1,800.-	รูปี
ค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษา	ปีละ	1,900.-	รูปี
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด และค่าส่งเงินทางไปรษณีย์	ปีละ	500.-	รูปี
เงินชดเชยค่าใช้จ่ายในการดูแลนักเรียน	ปีละ	<u>1,800.-</u>	รูปี
	รวมปีละ	<u>48,000.-</u>	รูปี

4. ค่าใช้จ่ายสำหรับนักเรียนที่เดินทางไปศึกษาใหม่ นอกเหนือจากงบประมาณที่กล่าวข้างต้น ซึ่งจ่าย
ครั้งเดียว

- ค่าเครื่องแต่งกาย 1,600.- รูปี
- ค่าใช้จ่ายระยะแรกเดินทางไปศึกษา เช่น ค่าที่พัก ค่าอาหาร
- ค่าเช่าบ้านล่วงหน้า ค่าเครื่องใช้และค่าพาหนะไปสถานศึกษา 4,700.- รูปี

ลักษณะสตรีที่พึงประสงค์ของชาติ

ลักษณะสตรีที่พึงประสงค์ของชาติ ได้แก่

1) **คุณลักษณะส่วนตัว**

1.1) มีร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ รู้จักระวัง ดูแล ป้องกัน และรักษาสุขภาพของตนทั้งทางกายและทางจิต โดยเฉพาะในระหว่างตั้งครรภ์ ตลอดจนดูแลเลี้ยงดูลูกอ่อน และในช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

1.2) มีความรู้อย่างน้อยจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือการศึกษาระดับปริญญาตรี มีโอกาสพัฒนาสติปัญญา จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ และทักษะในการประกอบอาชีพสามารถพึ่งพาตนเอง และมีความทำงานที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์

1.3) มีความกระตือรือร้นที่จะใช้สิทธิและ โอกาสแสวงหาความรู้เพื่อนำมาพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เต็มที่ พร้อมนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาความเป็นอยู่ของตนเองและของครอบครัว โดยเฉพาะของสมาชิกที่ยังเป็นเด็กและเยาวชน

1.4) มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม มีคุณธรรมเป็นหลักในการดำเนินชีวิต เพื่อแผ่เมตตาธรรม และความรักออกไปสู่มวลมนุษยชาติ

2) **ชีวิตและครอบครัว**

2.1) มีเสรีภาพในด้านความรักและการเลือกคู่ครอง โดยพิจารณาถึงความพร้อมทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ และถือว่าจริยธรรมทางเพศเป็นสิ่งสำคัญเสมอกันสำหรับบุรุษและสตรี

2.2) มีสิทธิตัดสินใจและร่วมภาระกับบุรุษในการก่อกำเนิด ในการวางแผนครอบครัว หรือทำแท้งได้เมื่อมีเหตุจำเป็นภายในขอบเขตของกฎหมาย

2.3) ทั้งบุรุษและสตรีมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูอบรมลูกและในงานบ้าน การแบ่งภาระหน้าที่ระหว่างกันควรเป็นไปตามความเหมาะสมโดยความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย

2.4) ทั้งบุรุษและสตรีมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในการสร้างครอบครัวที่มีความอบอุ่น และกลมเกลียว โดยมีความรักต่อกันและมีความเคารพซึ่งกันและกัน และควรใช้เวลาร่วมกัน เพื่อสร้างพื้นฐานชีวิตที่มีความสุขและมีคุณธรรมให้แก่สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน และเปิดกว้างไปถึงผู้สูงอายุ คณาญาติ และชุมชนด้วย

3) การมีส่วนร่วมในสังคม

3.1) มีส่วนร่วมในการกำหนดค่านิยมและบทบาท โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสตรีเอง ทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม และร่วมรณรงค์ปรับเปลี่ยนค่านิยมและเจตคติของสังคมที่มีต่อสตรีให้ถูกต้อง

3.2) มีส่วนร่วมคิดและร่วมตัดสินใจปัญหาและกิจกรรมของชุมชนและสังคมเชิงบำเพ็ญประโยชน์

3.3) มีส่วนร่วมในทางเศรษฐกิจตามหลักความสามารถและความถนัดทั้งในการได้รับคัดเลือกเข้าทำงาน การรับค่าตอบแทน และโอกาสก้าวหน้าเช่นเดียวกับบุรุษ รวมทั้งได้รับการคุ้มครองมิให้มีการละเมิดสิทธิของตนตามกฎหมาย

3.4) มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาวิกฤติของสังคมและร่วมพัฒนาชุมชน ศาสนา สิ่งแวดล้อม การเมืองและการปกครองในทุกระดับมากขึ้น รวมทั้งกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม และนันทนาการในทุกรูปแบบตามความสามารถและความถนัด

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาสตรี

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาสตรีมี 4 ประการด้วยกัน คือ

- 1) เพื่อพัฒนาศักยภาพของสตรีทั้งทางด้านกาย สติปัญญา ความถนัด สังคมและจิตใจ โดยเพิ่มโอกาสในการรับบริการเศรษฐกิจและสังคมต่าง ๆ อันจะนำไปสู่ลักษณะสตรีที่พึงประสงค์การยกระดับคุณภาพชีวิตการมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของสังคมและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ
- 2) เพื่อให้เกิดความเสมอภาค โดยจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบทั้งทางนิตินัยและพฤตินัย เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มประกอบอาชีพ และกลุ่มด้อยโอกาส
- 3) เพื่อให้สตรีได้รับการคุ้มครองทุกด้าน ในฐานะที่มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ รวมทั้งในสภาพการทำงาน และสภาพการเป็นมารดา
- 4) เพื่อส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมจริงจิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมทั้งการพัฒนาสันติสุขในครอบครัว ชุมชน ประเทศ และประชาคมนานาชาติ

นโยบายหลักในการพัฒนาสตรี

- 1) ส่งเสริมให้สตรีพัฒนาศักยภาพด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ทั้งโดยหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน เพื่อให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าและคุณภาพ
- 2) ส่งเสริมให้สตรีได้พัฒนาจนถึงลักษณะที่พึงประสงค์และมีคุณภาพชีวิตที่ดี
- 3) ส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมรับผิดชอบเคียงบ่าเคียงไหล่กับบุรุษ ในการกำหนดทิศทางของสังคม มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการพัฒนาทุกด้านของประเทศ อันรวมถึงการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง สิ่งแวดล้อม ศาสนา วัฒนธรรม สื่อมวลชน และครอบครัว
- 4) ขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบและในทุกกิจกรรม และให้มีความเสมอภาคระหว่างเพศ
- 5) พัฒนาสังคมให้มีความนิยมในการยอมรับกำลังความคิด กำลังแรงงานและคุณค่าของสตรี

กลยุทธ์พื้นฐานในการดำเนินงานพัฒนาสตรี

มีการกำหนดกลยุทธ์พื้นฐานในการดำเนินงานพัฒนาสตรีไว้รวม 13 ประการด้วยกัน ได้แก่

- 1) พัฒนาองค์กรกลางของรัฐที่รับผิดชอบเรื่องสตรี และให้มีเครือข่ายระหว่างภาครัฐเอง และระหว่างภาครัฐกับเอกชน พร้อมทั้งสนับสนุนให้มีการประสานงานและเครือข่ายงานภายใน ระดับ และระหว่างระดับต่าง ๆ จากระดับชาติจนถึงระดับหมู่บ้าน โดยให้บุรุษเข้ามามีส่วนร่วมด้วย
- 2) ดำเนินการให้มีแผนงานและโครงการที่มุ่งเน้นเฉพาะสำหรับการพัฒนาสตรีให้มากขึ้น
- 3) ดำเนินการให้มีการบูรณาการให้สตรีได้เป็นส่วนหนึ่งในฐานะของผู้ให้และผู้รับผลประโยชน์ในระดับแผนงานและโครงการพัฒนาของกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ตลอดจนของภาคเอกชน เพื่อให้สตรีได้พัฒนาเกี่ยวเนื่องไปกับบุรุษในทุกด้าน
- 4) รณรงค์เปลี่ยนค่านิยมและเจตคติด้านลบเกี่ยวกับสตรี ทั้งของสตรีและของบุรุษ ด้วยการให้ความรู้ความเข้าใจประเด็นและกระบวนการการพัฒนาสตรี แก่ทั้งภาครัฐและเอกชน พร้อมทั้งใช้วิธีการรวมกลุ่มและวิธีอื่น ๆ เพื่อเปิดทางให้สตรีมีส่วนร่วมกับบุรุษในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น
- 5) เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนทุกรูปแบบ ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาสตรีและสถานภาพสตรี เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจและเกิดความต้องการร่วมกันเพื่อสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาสตรี
- 6) ส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมแก่สตรีในทุกด้าน กล่าวคือ ด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ศาสนา และการปกครอง เพื่อให้สตรีเป็นผู้มีโอกาสตัดสินใจและเป็นผู้มีส่วนกำหนดการเปลี่ยนแปลงของสังคม
- 7) ใช้ครอบครัวเป็นจุดร่วมในการพัฒนาศักยภาพ และสร้างความเสมอภาคให้แก่สตรี รวมทั้งปลูกฝังค่านิยมใหม่ที่ไม่ถือคติต่อสตรี โดยเฉพาะให้แก่เด็กและเยาวชน
- 8) ปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดความเสมอภาคระหว่างสตรีและบุรุษ ทั้งนี้ให้มีความเสมอภาคทั้งทางนิติบัญญัติ และพฤตินัย
- 9) ส่งเสริมให้มีการรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งการวิจัยเกี่ยวกับสตรี

10) ส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐ ตลอดจนโครงการและกิจกรรมที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐตระหนักถึงความต้องการเฉพาะของสตรี และให้ความสำคัญต่อประโยชน์ที่สตรีจะพึงได้รับการดำเนินงาน

11) รวมสตรีและบุรุษเป็นกลุ่มพลังร่วมกันระหว่างภาครัฐ/ภาคเอกชนและภาคธุรกิจเอกชน เพื่อการคุ้มครองสิทธิประโยชน์สตรี และการพัฒนาสตรี

12) รณรงค์ให้นโยบายการพัฒนาสตรีเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของพรรคการเมืองทุกพรรค

13) ประสานกับองค์กรต่างประเทศและประชาคมนานาชาติ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับนโยบายและวิธีการใหม่ ๆ ในการพัฒนาสตรี เผยแพร่กิจกรรมและภาพลักษณ์ที่ดีของสตรีไทย และเพื่อเป็นส่วนกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสถานภาพสตรีไปในทางที่ดีภายในประเทศ

แผนงานหลักในการดำเนินงานพัฒนาสตรี

แผนพัฒนาสตรีฉบับนี้กำหนดแผนงานหลักไว้รวม 6 แผนด้วยกัน คือ

- 1) แผนพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตของสตรี
- 2) แผนส่งเสริมความเสมอภาคทางกฎหมาย พิทักษ์สันติภาพและความปลอดภัยของสตรี
- 3) แผนพัฒนาการมีส่วนร่วมด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
- 4) แผนปรับปรุงกลไกการพัฒนาสตรี
- 5) แผนรณรงค์และเผยแพร่ข้อเสนอเทศด้านสตรี
- 6) แผนวิจัยสตรีกับการพัฒนาระบบข้อมูล

อย่างไรก็ตามแผนงานที่สอดคล้องกับการดำเนินงานจัดการศึกษาออกโรงเรียนสำหรับสตรี คือแผนงานที่ 1,3,4,5 และ ซึ่งประกอบด้วยแผนงานย่อย ๆ อีกดังนี้

แผนงานหลักที่ 1 : แผนพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตของสตรี

แผนงานย่อยที่ 1.1 : การพัฒนาสุขภาพและจิตใจ โภชนาการ และสิ่งแวดล้อม

1.1.1 ลดอัตราการตายและการเจ็บป่วยทางกายและจิตของสตรี

1.1.2 ส่งเสริมภาวะโภชนาการของสตรี เฉพาะอย่างยิ่งสตรีที่กำลังเลี้ยงลูกด้วยนมแม่

1.1.3 ป้องกัน ควบคุม และลดอัตราการเจ็บป่วยและตายของสตรีอันเนื่องมาจากสภาพการ

ทำงานและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1.1.4 ป้องกันแก๊ส และฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อมให้ส่งเสริมการพัฒนาสตรี

แผนงานย่อยที่ 1.2 : การพัฒนาด้านการศึกษา

1.2.1 ขจัดการไม่รู้หนังสือของสตรีและคงการรู้หนังสือไว้ให้ได้

1.2.2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้เยาวชนสตรีทุกคนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างน้อย 9 ปี

1.2.3 ส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีที่ไม่อยู่ในระบบโรงเรียนมีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่

สูงขึ้น

1.2.4 ส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีเป็นจำนวนมากขึ้นสนใจเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และ
การใช้เทคโนโลยี รวมทั้งวิชาอื่น ๆ ที่ดั้งเดิมเคยคิดว่าเป็นวิชาสำหรับบุรุษ

1.2.5 ปรับปรุงตำราเรียนและเอกสารวิชาการเพื่อขจัดอคติทางเพศ

1.2.6 ส่งเสริมสตรีศึกษา และการบูรณาการสตรีศึกษาในวิชาพื้นฐาน ในระดับอุดมศึกษา

แผนงานย่อยที่ 1.3 : การพัฒนาอาชีพและรายได้

1.3.1 ส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีได้รับการศึกษาและฝึกอบรมด้านวิชาชีพเพิ่มขึ้น

1.3.2 ส่งเสริมให้สตรีประกอบอาชีพอิสระและมีทักษะในการบริหาร และการจัดการ

แผนงานย่อยที่ 1.4 : การพัฒนาจิตใจ จริยธรรม และวัฒนธรรม

1.4.1 ส่งเสริมให้สตรีศึกษาหลักคำสอนทางศาสนาอย่างถ่องแท้ และนำไปถ่ายทอด และปฏิบัติตามได้

1.4.2 ส่งเสริมให้มีการปลูกฝังจริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ เรียบรู้ประเพณี วัฒนธรรม ที่พึงรักษาและพัฒนา

แผนงานย่อยที่ 1.5 : การพัฒนาครอบครัว

1.5.1 ส่งเสริมการวางแผนครอบครัว

1.5.2 ส่งเสริมให้มีบริการแนะแนวสำหรับครอบครัว

1.5.3 สนับสนุนให้มีมาตรการเสริมสร้างความมั่นคง ของสถาบันครอบครัว โดยสนับสนุน ให้พ่อและแม่มีบทบาทในการรับผิดชอบครอบครัวร่วมกัน

แผนงานหลักที่ 3 : แผนพัฒนาการมีส่วนร่วมด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

แผนงานย่อยที่ 3.1 : ด้านเศรษฐกิจ

3.1.1 จัดให้มีบริการเสริมเพื่อให้สตรีสามารถมีอาชีพที่มีรายได้

3.1.2 ส่งเสริมเจตคติให้สตรีมีใจรัก และใฝ่ใจในงานอาชีพอย่างจริงจัง เพื่อให้มีส่วนร่วม ในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเต็มที่

แผนงานย่อยที่ 3.2 : ด้านสังคม

3.2.1 สนับสนุนให้สตรีมีบทบาท และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านอาสาสมัครเพื่อส่วนรวม

3.2.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและกลุ่มสตรีในชนบทเพื่อป้องกัน และแก้ไข ปัญหาของสตรีในพื้นที่

แผนงานย่อยที่ 4.3 : การจัดทำแผนงาน/แผนปฏิบัติการ การติดตามงานและประเมินผล

4.3.1 กำหนดนโยบายระดับชาติ และแผนพัฒนาสตรีในแต่ละด้านให้ชัดเจน และสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยกำหนดไว้เป็นส่วนหนึ่งในแผนพัฒนาระดับชาติ

4.3.2 สนับสนุนให้มีการจัดทำแผนงานหลัก แผนปฏิบัติการ และแผนประสานงานด้านสตรีในระดับกระทรวง ทบวง กรม

4.3.3 สนับสนุนให้มีการวิเคราะห์สถานภาพสตรีในปลายแผน ฯ

4.3.4 กำหนดกลไกและค่านิยมการติดตาม และประเมินผลในงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสตรี เพื่อเตรียมจัดทำแผน ฯ ฉบับที่ 8

แผนงานย่อยที่ 4.4 : การสนับสนุนองค์กรเอกชน

4.4.1 สนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อให้มีบทบาท และส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนาคุ้มครองและพิทักษ์สตรีเพิ่มมากขึ้น

แผนงานย่อยที่ 4.5 : การระดมทรัพยากร

4.5.1 สนับสนุนให้มีการระดมทรัพยากร เพื่อใช้ในการพัฒนาสตรี และกระจายออกสู่ชนบทและกลุ่มสตรีที่มีปัญหาพิเศษเพิ่มมากขึ้น

แผนงานหลักที่ 5 : แผนรณรงค์และเผยแพร่ข้อสนเทศด้านสตรี

แผนงานย่อยที่ 5.1 : การรณรงค์และเผยแพร่

5.1.1 รณรงค์ให้ประชาชนทั่วไปมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับสตรีและประเด็นการพัฒนาเช่นในด้านเพศศึกษา ครอบครัวยุติธรรม และค่านิยมทางเพศที่ถูกต้อง ผลกระทบของการค้าประเวณี สตรีกับความก้าวหน้าทางอาชีพ ฯลฯ

แผนงานย่อยที่ 3.3 : ด้านการเมืองและการปกครอง

3.3.1 ส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง การปกครอง ทุกระดับอย่างสม่ำเสมอ

3.3.2 ส่งเสริมให้พรรคการเมืองมีนโยบายด้านสตรี

แผนงานหลักที่ 4 : แผนปรับปรุงกลไกการพัฒนาสตรี

แผนงานย่อยที่ 4.1 : การประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน

4.1.1 ส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนกำหนดแนวทางปฏิบัติและดำเนินการแก้ไขปัญหาของสตรีร่วมกัน

4.1.2 จัดทำเครือข่ายการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

4.1.3 ส่งเสริมให้มีกลุ่มรับผิดชอบงานสตรี ในหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน โดย ส่งเสริมวิชาการและการประสานงานเพื่อให้งานพัฒนาสตรีดำเนินการไปอย่างทั่วถึง

แผนงานย่อยที่ 4.2 : การพัฒนาองค์กร/บุคลากรที่ทำงานด้านสตรี

4.2.1 ปรับปรุงระบบการบริหารงานและกลไกการทำงาน รวมทั้งจัดสรรบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนให้มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาสตรียิ่งขึ้น

4.2.2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้ง และรวมกลุ่มองค์กรสตรีในวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อร่วมกันป้องกันและแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อสตรี ชุมชน และสังคม

4.2.3 เสริมสร้างความเข้าใจร่วมกันในเรื่องทิศทาง นโยบาย เป้าหมายการพัฒนาสตรี และกลไกการดำเนินงาน รวมทั้งปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ เจตคติที่ถูกต้อง เกี่ยวกับสตรีแก่ผู้ปฏิบัติงานในแต่ละหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

4.2.4 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาศักยภาพบุคลากร ที่ทำงานด้านสตรีในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

5.1.2 เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพ และส่งผลกระทบต่อสตรีในด้านต่าง ๆ

5.1.3 รณรงค์เปลี่ยนเจตคติและค่านิยมที่เพิ่มการสร้างเสริมความเสมอภาคทางเพศ

แผนงานย่อยที่ 5.2 : การใช้สื่อมวลชน

5.2.1 ส่งเสริมให้สื่อมวลชนเป็นสื่อกลาง ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของสตรีโดยเสนอข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและเหมาะสมให้มากขึ้น และให้สตรีมีโอกาสในการเลือกรับข่าวสารที่เป็นประโยชน์ได้

5.2.2 ดำเนินการควบคุมสื่อมวลชนที่เสนอเรื่องขั้วขั้วทางเพศ ผิดศีลธรรม จริยธรรม และทำให้เสื่อมเสียต่อสถานภาพสตรี อย่างจริงจัง

5.2.3 ส่งเสริมให้สตรีเป็นผู้นำทางสื่อมวลชน และส่งเสริมให้เป็นแกนกลางในการนำประชาชนให้เข้าใจประเด็นการพัฒนาสตรี

แผนงานหลักที่ 6 : แผนวิจัยสตรีกับการพัฒนา

แผนงานย่อยที่ 6.1 : การพัฒนาการวิจัย

6.1.1 ส่งเสริมให้มีการศึกษา วิจัย รวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์ งานวิจัยในเรื่อง ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสตรี

6.1.2 ส่งเสริมให้มีการวิจัย ประเมินผล และวิจัยเชิงนโยบายให้มากขึ้น

แผนงานย่อยที่ 6.2 : การพัฒนาระบบข้อมูล

6.2.1 จัดตั้งศูนย์ข้อมูลสตรี และจัดทำระบบเครือข่ายเพื่อรวบรวมและเผยแพร่สถิติข้อมูลเกี่ยวกับสตรีในด้านต่าง ๆ ให้เป็นรูปแบบมาตรฐาน

6.2.2 ส่งเสริมให้มีการจัดทำตัวบ่งชี้ และรวบรวมสถิติข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพสตรีในด้านต่าง ๆ ให้ครบถ้วนสมบูรณ์และทันสมัย